

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики України. Безробітне населення (за методологією МОП) за причинами незайнятості у 2010-2015 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

2. Антонова О.М. Стабілізація і розвиток кадрового потенціалу ВНЗ як найважливіша умова забезпечення економічної безпеки вищого навчального закладу / О.М. Антонова, В.В. Жебка // Black Sea, Tbilisi, Georgia, scientific journal of academic research. – Лютий 2014. – Том 9. Випуск 2. – С. 47-55. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/263235758_0209201.4.

Борецька Н.П., д.е.н., професор,

Якимчук І.Ю., студент,

Київський національний університет технологій та дизайну

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

У сучасних умовах макроекономічної нестабільності та погіршення фінансового стану підприємств найбільш ефективним та дієвим напрямом подолання негативних тенденцій розвитку є впровадження інновацій. Оскільки, в інвестиціях в інновації менше ризику, ніж в інвестиціях у стару продукцію і технології, управління, панування, тощо. Актуальність інноваційних нововведень в діяльність підприємств обумовлюється і необхідністю переходу всієї економічної системи України з індустріального шляху розвитку постіндустріального, заснованого на технології знань та розкритті творчих здібностей людини.

Однак, сьогодні стан інноваційної діяльності в Україні не відповідає потребам економіки та рівневі розвитку інноваційних процесів у промислово розвинених країнах світу. І перш за все це обумовлено, незавершеністю

процесів реформування, і як наслідок, відсутністю механізму управління спрямованого на запровадження та підтримку інновацій як на стадії їх розробки так і на стадії впровадження.

В той же час, Україна має значний потенціал для розвитку інноваційної діяльності за умов проведення ефективної державної політики.

Тому, впровадження інновацій на підприємстві завжди є достатньо тривалим та складним процесом, оскільки передбачає наявність певних проблем, які можна систематизувати наступним чином.

Основним бар'єром для впровадження інновацій на сучасних вітчизняних підприємствах є недосконала нормативно-правова база держави, перш за все – недоліки у податковому, митному та антимонопольному регулюванні інноваційної діяльності, необхідність посилення захисту прав інтелектуальної власності тощо. Усунення проблем такого характеру вимагає відповідної реакції органів державної влади у формі підтримки та захисту на законодавчому рівні інноваційної діяльності вітчизняних суб'єктів господарювання, наприклад, шляхом надання відповідних податкових пільг, здійснення відповідних грошових виплат тощо.

Можна виділити основні проблеми інноваційного розвитку на сучасному етапі:

- відсутність реальних механізмів об'єднання наявних ресурсів, їх концентрації на найбільш значних та перспективних напрямках розвитку;

- відсутність залежності між збільшенням обсягу продажу приватними компаніями і зростанням фінансування здійснюваних ними досліджень і розробок;

- наявність обмежень з боку антимонопольного, податкового, патентно-ліцензійного законодавства;

- відсталість матеріальної і науково-технічної бази.

Для того, щоб інновація запрацювала на користь підприємства і стала невід'ємним компонентом його конкурентоспроможності, дослідники пропонують дотримуватися таких вимог :

1. Керівництво повинне визначити інноваційну стратегію, планувати інноваційні портфелі й заохочувати створення важливої цінності.

2. Необхідно ототожнювати інновацію з діловим менталітетом компанії.

3. Інновація повинна відповідати бізнес-стратегії компанії.

4. Потрібно урівноважити творчість й отримання цінності так, щоб компанія генерувала нові, успішні ідеї і в той же час отримувала прибуток від своїх вкладень.

5. Необхідно нейтралізувати так звані «організаційні антитіла», які вбивають продуктивні ідеї тільки тому, що ті не вписуються в загальноприйняті норми.

6. Варто створювати інновації у вигляді мережі, як всередині компанії, так і за її межами, адже сама мережа, а не окремі особистості, є основним будівельним матеріалом для інновацій.

7. Необхідно корегувати системи параметрів і винагород задля того, щоб управляти інновацією і створити правильну поведінку.

Сучасні компанії ведуть свою діяльність у надзвичайно складних умовах: зниження попиту на продукцію, високий рівень конкуренції, позики під високі відсоткові ставки.

Це означає, що кожне підприємство, яке прагне залишатися стабільним, повинно стати новатором, але про творчу працю персоналу та стимулювання інноваційної діяльності керівники компаній не думають і намагаються врятувати власні прибутки за допомогою зменшення непрямих витрат. Зміни в управлінні на більш авторитарні варіанти стали частиною нових корпоративних бізнес-правил.

Отже, введення нових корпоративних правил управління, недостатня увага з боку керівників інноваційному розвитку підприємств, економія за рахунок непрямих витрат, не дає розвиватися інноваціям і негативно впливає на стабільність українських компаній у цілому.

Реалізація напрямків розвитку інноваційної діяльності в Україні дасть змогу значно підвищити рівень інноваційної активності промислових

підприємств, стабілізувати прискорений процес оновлення виробництва, ефективно використовувати внутрішні та залучені зовнішні інвестиції на інноваційну діяльність.

Конкурентоспроможність українських компаній у майбутньому, знаходиться залежно від наукових досліджень уже сьогодні. На даному етапі є недостатнім швидке реагування на ринкові тенденції, що постійно змінюються, проте використання нових технологій, їх упровадження, стратегічна та інноваційна співпраця мають стати основними елементами підґрунтя для побудови ефективної та високотехнологічної економіки.

Таким чином, для того щоб наша країна зробила прорив в області інновацій, потрібна належна підтримка державних органів влади, створення сприятливого інвестиційного клімату, нові наукові здобутки та високотехнологічні рішення.

*Іванченко Н.О., к.е.н., доцент,
Кудрицька Ж.В., к.е.н., доцент,
Національний авіаційний університет*

ПРОБЛЕМИ В УПРАВЛІННІ ВІДНОВЛЮВАЛЬНИМИ ПРОЦЕСАМИ АПК В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ

Сьогодні агропромисловий комплекс України виступає єдиною виробничо-економічною системою, що об'єднує низку сільськогосподарських, промислових, науково-виробничих галузей, спрямованих на одержання, транспортування, зберігання, переробку та реалізацію сільськогосподарської продукції та визначає соціально-економічний розвиток країни, рівень життя населення, продовольчу безпеку та забезпечення промисловості сільськогосподарською сировиною.

На експорті сільськогосподарської продукції Україна заробляє на третину більше, ніж на металах, на 162% більше, ніж на машинобудуванні, і в 7,14 раз